

‘Ik ben supertevreden met mijn leven’

Deze week blaast Anita Witzier zestig kaarsjes uit. En dat viert ze met een nieuw boek: *En bedankt!* Hierin staan zestig dankbrieven aan mensen en organisaties die haar leven mooier maken. ‘Soms voel ik me 104, soms 24.’

Tekst: Bram de Graaf, beeld: Brunopress/Arjo Frank

Kijkend naar die frisse blik en ondeugende ogen zou je het haar niet geven. Maar Anita wordt het echt: zestig. Ze heeft er geen enkele moeite mee, zegt ze. “Ik ben juist ontzettend dankbaar dat ik het mag worden. En het is fantastisch dat ik het kan in redelijk goede gezondheid. Ik heb niets te klagen.”

Hoe oud voel je je?

“Dat hangt van de dag af. Soms 104, soms 24, haha. Ik merk wel dat ik ouder ben, bijvoorbeeld aan de gesprekken met mijn kinderen. Dat heeft met technologische dingen te maken, maar ook hoe verschillend we naar de wereld kijken. Dat is logisch,

want ik ben van een andere generatie. Ik wil heel graag op de hoogte blijven en ben heel dankbaar dat mijn kinderen me meenemen in hun levens. Maar ik hoef niet per se jong te blijven en met hen mee te blijven doen.”

Vanwege je verjaardag verschijnt er een boek met zestig dankbrieven aan mensen, organisaties en andere fenomenen. Hoe kwam je op dit idee?

“Een oud-collega bij KRO-NCRV is een aantal jaar geleden een uitgeverij begonnen en mailde me of het niet tijd werd voor een autobiografie. Ik was twintig jaar bij Reuma Nederland, tien jaar bij Stichting Hulphond Nederland en 25 jaar bij KRO-NCRV. En ik werd zestig. Ik mailde terug:

‘Echt niet!’ Wat moest ik nu vertellen? Ik heb geen groots en meeslepend leven geleid. En een heel boek schrijven vond ik veel te gecompliceerd. Als ik al iets zou schrijven moesten het korte stukken zijn, zoals de columns die ik jaren voor Margriet deed. Dat is overzichtelijk. Toen hebben we een vorm gezocht. En ontstond dit idee.”

Er staan zelfs twee dankbrieven aan je moeder in. Waar ben je haar het dankbaarst voor?

“Ze heeft me heel erg voorgelouden dat ik niet afhankelijk moest zijn van een man. Dop je eigen boontjes! En dat terwijl ze zelf wel heel afhankelijk was van mijn vader. Niet dat hij dominant was, maar het was de tijd en

‘Mijn ouders zeiden: kijk naar wat je wel hebt, en niet naar wat je niet hebt’

de omgeving waarin ze leefde. Eigenlijk vond ze die afhankelijkheid verschrikkelijk. Ze had geen rijbewijs, dus als ze ergens heen wilde, moest hij rijden. Niet afhankelijk van mannen zijn is me buitengewoon goed gelukt.”

Vonden die mannen dat leuk?

“Misschien dat daarom een paar relaties zijn stukgelopen, haha. De ene man heeft er wat meer moeite mee dan de

ander, maar Michel heeft er in ieder geval geen last van.”

En wat was de tweede reden voor een dankbrief aan haar?

“Dat is vanwege iets dat mijn beide ouders me hebben voorgehouden: kijk naar wat je wel hebt, en niet naar wat je niet hebt. Of beter: kijk niet naar je meerdere in die zin, maar naar je mindere. En als je genoeg hebt, deel je.”

Je vader dank je voor de les ‘tevreden zijn is ook een ambitie’.

“En daar begreep ik vroeger niets van. Ik dacht, wil je dan niet weten hoe het ergens anders is en de wereld zien? In ons kleine dorp was mijn vader als begrafenisondernemer goed op de hoogte van hoe de zaken er bij de mensen thuis voorstonden. Als iemand geen geld had voor een mooie uitvaart, stuurde hij geen factuur waarop hij al zijn eigen uren in rekening bracht. Soms stond daarop enkel de geleverde kist. In plaats van een echte ondernemer te zijn, voelde hij het meer zijn plicht om er voor de ander te zijn.”

Is dat ook waarom je zelf zo actief bent voor diverse goede doelen?

“Ik heb het zelf zo verschrikkelijk goed. Zo veel mensen zijn niet tevreden met wat ze hebben, willen alleen maar meer, meer, meer. Waarom? →

Villa Pardoes Een blijvende betovering

Blijvend het verschil maken, dat is het doel bij Villa Pardoes. Zo bezorgen wij gezinnen met een zeer ernstig ziek kind een onvergetelijke vakantie, waardoor het hele gezin samen blijvende herinneringen kan maken. Ken jij een gezin dat dit verdient of wil je weten hoe je hieraan kunt bijdragen? Kijk dan op villapardoes.nl/help-mee

Profiel

NAAM: Anita Cornelia Witzier
GEBOREN: 10 november 1961 in Gouda
PRIVÉSITUATIE: Getrouwd met Michel Nillesen, twee kinderen uit een eerder huwelijk
OPLEIDING: Een jaar Engels en rechten in Utrecht, Schoevers-diploma management
CARRIÈRE: Begon in 1988 als omroepster bij Veronica. Presenteerde vanaf 1989 meer dan vijftig programma's, eerst voor Veronica, vanaf 1996 voor de KRO(-NCRV) (*Memories, De reünie en Nieuwe boeren*). Is actief voor goede doelen, zoals Reuma Nederland, Stichting Hulphond Nederland en Stichting Lezen en Schrijven. Publiceerde o.a. het kookboek *Zonder fratsen*.

Ik ben supertevreden met mijn leven. Al heel lang. Dat kun je een gebrek aan ambitie noemen. Misschien had ik veel verder kunnen zijn in sommige dingen. Maar zo zit ik dus blijkbaar niet in elkaar. Ik heb meer dan genoeg, dus deel ik. Leven doe je niet alleen. Het heet niet voor niets 'samen-leving'. Het is misschien wel de belangrijkste les die ik in mijn leven heb geleerd."

In het boek ga je nauwelijks in op je eigen gezondheid. Terwijl je toch al jaren lijdt aan reuma.

"Ik heb me nooit een patiënt gevoeld, zelfs niet toen ik met krukken liep en op mijn billen de trap af moest, of medicijnen gebruikte. Toen de mondhygiëniste me op een keer vroeg of ik gezond was, dacht ik: wat bedoelt ze daar eigenlijk mee? Ik zei ja, maar veel mensen zien mij misschien als een vrouw die ziek is. Maar ik voel me gezond. Dat

'Ik ben er nog lang niet aan toe om afscheid van dit vak te nemen'

is dankzij Machteld Huber, de grondlegger van het gedachtegoed van 'positieve gezondheid'. Het is een holistische benadering die uitgaat van het hele mensbeeld. Door haar realiseerde ik me: zo lang ik gelukkig ben, ben ik niet ziek. Het zou de kern van onze gezondheidszorg moeten zijn, want daarmee besparen we niet alleen miljarden, het maakt mensen ook veel minder ziek."

Nu je voor dit boek alles op een rijtje hebt gezet, weet je dan ook wanneer je het gelukkigst was en welke periodes je over zou willen doen?

"Alle periodes toen ik net verliefd was... Een heerlijk gevoel. En toch hoop ik het nooit meer mee te maken want ik wil met Michel oud worden. En ook mijn kinderjaren. Die waren zo onbezorgd, veilig en overzichtelijk. Ook de zes jaar op de middelbare school vond ik fantastisch. Ik had veel leuke vrienden. Mijn moeder had dat al gezegd: 'Dit is de mooiste tijd van je leven kind.' Ze had daarin volkomen gelijk, dat had ik toen al in de gaten."

Je staat bekend als een van de gewoonst gebleven

tv-sterren van Nederland. Heeft dat ook iets met die opvoeding te maken?

"Ik hoor dat wel vaker. Maar wat is gewoon? Ik ben met mijn derde huwelijk bezig. Noem dat maar gewoon. Het zal ongetwijfeld deels in die opvoeding zitten. In de Alblas-serwaard was het: denk maar niet dat je iets voorstelt, als je je kop boven het maaiveld steekt, gaat-ie eraf. Maar ik had het ook in me om naar buiten te kijken en de ambitie om vernieuwende, originele dingen mee te maken."

Is die ambitie er nog steeds op je zestigste?

"Ik ben er in ieder geval nog lang niet aan toe om afscheid van dit vak te nemen, want ik vind tv-maken nog veel te leuk. Mijn geluk hangt toch deels af van mijn werk. Dat geldt voor iedereen die al heel lang in een bepaald beroep zit, dus ook voor mij. Maar ik plan niets, dat heb ik nooit gedaan. Zelfs mijn kinderen waren niet gepland. Ik hoop nog heel lang dit leven te kunnen leiden en mijn kinderen zich verder zien te ontwikkelen en met mijn man mooie dingen te beleven."

Anita's boek En bedankt! winnen? Kijk op pagina 87.